Книга Неємії 2

Артаксеркс дозволяє Неємії відбудувати мури Єрусалиму

1 У місяці Ніссані, двадцятого року царя Артаксеркса, стояло перед ним вино. Я взяв та й
подав цареві й намагався не бути смутним перед ним.
2 Але цар промовив до мене: "Чого ти сумний на виду? Адже ж ти не хворий. Ніщо інше, як
якусь журбу маєш на серці." Я злякався вельми
3 й сказав цареві: "Нехай цар живе повіки! Як же не бути смутним моєму обличчю, коли місто,
де гроби батьків моїх, зруйноване й брами його спалені вогнем!"
4 І сказав цар до мене: "Чого ж ти просиш?" Тут я помолився Богові неба
5 і сказав цареві: "Коли цареві довподоби й коли слуга твій тобі вгодний, пошли мене в Юдею,
в місто, де гроби батьків моїх, щоб я відбудував його."
6 І сказав мені цар: із царицею, що сиділа коло нього: "Скільки триватиме твоя подорож, і коли
ти повернешся?" Тож припало до серця цареві послати мене, і я означив йому час.
7 Далі сказав я цареві: «Коли цареві довподоби, нехай дадуть мені листи до начальників
заріччя, щоб вони мене пропустили, доки не дійду до Юдеї,
8 та й лист до Асафа, царського лісничого, щоб дав мені дерева на колоди для брам у
твердині, що при храмі, на міські мури та на дім, в якому буду жити. І дав мені цар, бо
добродійна рука мого Бога була надо мною.
9 От і прийшов я до начальників заріччя і передав їм царські листи. А цар післав зо мною
військових начальників і кіннотчиків.
10 Коли зачули про те Санбаллат із Хорону й Товія, слуга аммонський, велика досада
пойняла їх, що от прийшов хтось піклуватися про добро синів Ізраїля.
11 Прийшов я в Єрусалим і пробув там три дні.
12 Тоді ж устав я вночі, ще й кілька чоловік зо мною, та не казав я нікому, що поклав мені Бог
мій на серце зробити для Єрусалиму. Скотини ж не було ніякої при мені, крім тієї скотини, на
якій я їхав.
13 Я вирушив уночі через Долинні ворота до Драконової криниці та до Гнояних воріт, і оглянув
мури Єрусалиму, що були в руїнах, а його ворота були спалені вогнем.
14 Далі прийшов до Джерельних воріт і до царської саджавки, але там не було місця перейти
для скотини, що була підо мною.
15 Отак уночі, долиною, піднявсь я вгору, оглядаючи мур. По тому ж завернув і проїхав через
Долинні ворота й повернувся.
16 А старшини не знали, куди то я ходив і що я робив; ні юдеям, ні священикам, ні вельможам,

ні старшинам, ні іншим, що робили цю роботу я до того часу нічого не повідав.
17 Потім же сказав я їм: "Бачите, в яких ми злиднях, як Єрусалим зруйнований та як брами його спалені вогнем. Нумо ж, відбудуймо єрусалимський мур, щоб не бути нам більш посміховищем."
18 Оповів я їм про добродійну руку Бога мого, що була надо мною, а й про те, що цар мені сказав був. А вони вго лос: "Берімся до будови!" І заповзя лися завзято до цього доброго діла.
19 Як зачули про це Санбаллат із Хорону й Товія, слуга аммонський, та араб Гешем, то стали з нас сміятись і говорили про нас із погордою: "Що то ви робите? Хочете збунтуватись проти царя?"
20 Тоді я у відповідь їм: "Бог неба - він нам сприятиме; ми ж, його слуги, беремось до будови, а ви не маєте ні частки, ні права, - ані й згадки про вас в Єрусалимі!"